

opusdei.org

Opus Dei

Svatost je dokonalost v lásce, nikoliv forma. V tomto smyslu se v posledních sto letech již mnoho stalo, mnohem více, než co naznačují otázky médií.

26.04.2002

Když se dnes novináři ptají členů Opus Dei na tuto prelaturu katolické církve, točí se jejich otázky ponejvíce kolem zpovědnice, sebetrýznění, kolem moci a vlivu v církvi a ve společnosti, kolem psycho-metod při práci s mládeží a kontrole v duchovním vedení, kolem množství

peněz, výchovy elit, arogance a reakční teologie.

Tento seznam by bylo možno ještě dále rozšířit. Nikde se v těchto otázkách neobjevují témata jako je svoboda Božích dětí a úsilí o svatost. Důvod této novinářské zaměřenosti je pros_tý: Kdyby se měli ptát na taková témata, vyžadovalo by to od nich dobrou znalost teologie. Ta je u evropských novinářů bohužel často Achilovou patou. A proto je dobré číst takové zprávy a komentáře z tohoto zorného úhlu, a to ostatně platí pro všechno, co je možno v médiích z církevní oblasti číst, slyšet nebo vidět.

O Opus Dei se jistě letos bude hodně psát. Svatořečení zakladatele se chystá na říjen a 9. ledna by se byl dožil 100 let. Ale bez základních předpokladů, tj. bez víry, bez hlubokého zájmu o teologický obsah této spirituality je tento fenomén

katolické církve nepochopitelný. Třeba jen otázka praxe pokání: Jak může někdo pochopit, že existují lidé, kteří chtějí vést asketický život a z lásky k Bohu přinášet oběti, když nemá vůbec pochopení pro spásonosný význam utrpení - salvifici doloris, jak říká papež? Josemaría Escrivá Balaguer přeložil tohoto ducha umrtvování a oběti do každodenního života. Uprostřed třicátých let se poprvé objevilo klasické duchovní dílo 'Cesta', ve kterém píše: 'Výstižná poznámka a vtip, kterými se přemůžeš; přátelský úsměv pro někoho, kdo tě vyrušuje; mlčení při nespravedlivé výtce, laskavé jednání s dotěrnými lidmi, i s takovými, kteří přicházejí nevhod; ohled na obtížné zvyklosti těch, s nimiž se musíš denně stýkat a kteří ti jdou na nervy... to všechno ve vytrvalém cvičení tvoří pevné vnitřní umrtvování.' Nic velikého, ale tyto maličkosti ve velkém, to znamená s láskou, to je jeho poselství.

A když to novinář přijme, pak se ptá: To jsou křesťanské ctnosti, co je tedy zvláštního na Opus Dei? Pak je to ještě obtížnější, protože musí nejen rozumět teologii, nýbrž také tomu, že Bůh vstupuje do všedního života každého člověka a osobně ho volá. Může to být povolání do té nebo oné duchovní rodiny a také do Opus Dei. To zvláštní na této osobní prelatuře je forma duchovního vedení a vzdělávání, které odpovídá potřebám dnešního světa. Osobní prelatura je nová forma duchovní péče, nová pružná organizační struktura, která má účinněji šířit křesťanské poselství a křesťanský životní způsob. Tato pružná struktura není o nic lepší ani horší než jiné duchovní rodiny v katolické církvi. Ale pro lidi, které Bůh volá k tomuto dílu, je tou nejlepší. Tak jako je pro jiné nejlepší, že jsou povoláni do schönstattského hnutí nebo ke Kristovým legionářům, abychom jmenovali alespoň některé z těchto duchovních rodin. Mohli

bychom jistě jmenovat ještě posvěcení všední práce nebo Boží dětství jako zvláštní akcenty Opus Dei. Ale jak řekl kardinál Meisner při slavnostní bohoslužbě k stému výročí narození zakladatele 19. ledna v kolínském dómě, svatořečením J. Escrivá bude tento zakladatel tak říkajíc 'odprivatizován' a bude nyní patřit všem, celému křesťanství, všem oltářům.

Tak je tomu také s jeho poselstvím, se svatostí pro všechny. Od Druhého vatikánského koncilu patří toto poselství, které Escrivá hlásal již čtyřicet let předtím, k obecnému vlastnictví Církve. Všichni jsou povoláni ke svatosti a není to žádné doplnění evangelia, nýbrž jeho znovuobjevení - buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec. Jiní svatí to poznali již v dřívějších stoletích, např. sv. František Saleský. Ale nikdo to nespojil tak intenzivně a tak hluboce s každodenní prací.

'Každá činnost, bez ohledu, jak důležitá se jeví lidským očím, musí být pro tebe prostředkem, jak sloužit Bohu a lidem,' píše Escrivá v dalším svazku duchovních návodů (V kovářské výhni, bod 684). V jednom interview řekl Escrivá: 'Opus Dei nejnáze pochopíš, když se podíváš na život prvních křesťanů. Oni prožívali své křesťanské povolání s rozhodností. Hledali vážně onu svatost, ke které byli povoláni skrze prostou a vznešenou skutečnost křtu. Neodlišovali se navenek od ostatních občanů. Členové Opus Dei jsou normální lidé, kteří chodí normálně do práce. Žijí ve světě jako to, čím jsou: jako křesťanští občané, kteří chtějí plně odpovídat požadavkům své víry.'

U příležitosti blahořečení J. Escrivá v květnu 1992 popsal kardinál Ratzinger problematiku a poslání Opus Dei těmito slovy: 'Slovo 'svatý' doznalo v průběhu doby nebezpečné

zúžení, které působí ještě dnes. Myslíme při tom na svaté, kteří jsou představováni na oltářích, na rány... Přenecháváme svatost těmto nepočetným neznámým a smiřujeme se s tím, být takoví, jací jsme. Z této duchovní apatie nás burcuje Josemaría Escrivá: Nikoliv, svatost není to neobvyklé, nýbrž to obvyklé, to normální pro každého pokřtěného. Spočívá v tom, že žijeme obyčejný život v Bohu a přetváříme ho duchem víry. S tímto úkolem projížděl blahoslavený kontinenty, aby promlouval k lidem, aby jim dal odvahu ke svatosti, tj. k dobrodružství křesťanství, kamkoliv nás život postavil.'

'Svatost je dokonalost v lásce,' definoval kardinál Meisner úkol křesťanů ve svém slavnostním kázání. 'Svatost je cíl pro všechny, a je třeba poděkovat J. Escrivá, že se to stalo obecným majetkem všech.' Tato univerzalita našla své vyjádření také

na kongresu Velikost všedního života, který se konal v Římě počátkem ledna. 1500 účastníků ze 60 zemí diskutovalo na teologická a společenská témata a jejich význam v myšlení J. Escrivá. Vyvrcholením byla audience u papeže, při které byl Svätý otec viditelně dojat nadšením mládeže a matek s malými dětmi, a především matkami, které porušily protokol a přinášely své děti, aby jim požehnal. Nejedyn účastník, mezi nimi i někteří kněží prelatury, poukázali v průběhu kongresu na to, že z pokladů charismatu, které Duch Svätý vložil do tohoto zakladatele, bylo toho zatím jen málo odhaleno. Bude třeba ještě mnoho práce a zkoumání, aby se vyzvedl plný význam posvěcení obyčejného všedního dne ve všeobecném povědomí, například v oblasti manželství a rodiny. Zde stojíme teprve zcela na počátku, a přitom je to oblast rozhodujícího významu.

"Rodina je budoucnost Církve," říká prostě Jan Pavel II.'

Je jistě udivující, že toto pole osobní svatosti je ve strukturách Opus Dei zatím tak málo rozvinuto, i když zakladatel často poukazoval na to, že rodina je vždy důležitější než práce v povolání mimo domov, nebo že 'malé děti jsou tvým nejdůležitějším podnikem'. Zde bude třeba s 'tvořivou věrností' k nauce blahoslaveného Escrivá najít nové komplementární cesty a vykročit na ně. Kritičtí novináři by řekli, že to je slabina. Ale to je, jako bychom vytýkali dítěti, že ještě nenosí kabát pro dospělé. Tato 'slabá místa' jsou otázkou dalšího vývoje. Sedmdesát nebo sto let znamená v dějinách Církve kojenecký věk. Kdo tvrdí, že Opus Dei je v dosavadní podobě ustáleno až do věčnosti, zaměňuje dogma s charismatem. To by zužovalo ducha tohoto charismatu, a s tím i budoucnost Díla. Toto

poselství neříká, abychom svět
vměstnali do retorty, nýbrž abychom
byli kvasem, který prokvasí svět
Kristovým Duchem. Svatost je
dokonalost v lásce, nikoliv forma. V
tomto smyslu se v posledních sto
letech již mnoho stalo, mnohem více,
než co naznačují otázky médií
poznávané předsudky, ale také
než mohou a chtějí pochopit
úzkostliví strážci momentálních
duchovních forem. Nejde o
přizpůsobení, nýbrž o zachování
otevřenosti křesťanů vůči světu.

přeložil -lš-

17 ročník 2002

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/opus-
dei/](https://opusdei.org/cs-cz/article/opus-dei/) (31.03.2026)